

De Tao van Ontevredenheid

In de oude wereld verlangden mensen
naar gemak, overvloed en directe toegang.
En langzaam werd hun wens werkelijkheid.

Met één aanraking verschenen:

voedsel,
kennis,
vermaak,
contact

en eindeloze mogelijkheden
op kleine schermen in hun handen.

Nog nooit had de mens
zoveel tot zijn beschikking gehad.

Maar vreemd genoeg
werd hij niet rustiger.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom lijken mensen ontevredener dan ooit
terwijl zij juist alles hebben?"

De meester nam hem mee
naar een rivier die voortdurend overstroomde.
Het water bleef maar komen.

Meer.

Nog meer.

Zonder einde.

Maar de aarde kon het niet meer opnemen.

"Wat gebeurt er

wanneer iets voortdurend gevuld wordt?" vroeg de meester.

"Dan raakt het verzadigd," antwoordde de leerling.

De meester knikte langzaam.

"En toch blijft de mens
zichzelf onafgebroken voeden:

met beelden,
verlangens,
vergelijkingen
en prikkels."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:

boos worden wanneer iets enkele minuten duurde,
ongeduldig raken bij kleine vertragingen,
en voortdurend verlangen naar:

meer snelheid,
meer bezit,
meer aandacht
en meer bevestiging.

Genoeg leek te weinig geworden.

En teveel bleek nooit genoeg.

"Waarom maakt overvloed mensen niet tevreden?" vroeg hij.
De meester keek naar iemand
die bleef drinken uit zout water.
"Omdat onverzadigbaar verlangen
de dorst juist vergroot."
De wind streek zacht door de straat.
"Maar meester... waarom waarderen mensen niet
hoeveel gemak er al is?"
De meester keek naar de lichtgevende schermen om hen heen.
"Omdat voortdurende prikkeling
het bewustzijn onrustig maakt."
Hij wees naar de eindeloze stroom beelden en verlangens.
"Wanneer een mens voortdurend wordt herinnerd
aan wat hij nog niet heeft..."
De meester keek rustig naar de leerling.
"...verliest hij langzaam het vermogen
om dankbaar te zijn
voor wat al aanwezig is."
De leerling dacht lang na.
"Dus internet heeft niet alleen kennis gebracht..."
De meester glimlachte zacht.
"Het heeft ook:
vergelijking versneld,
ongeduld gevoed
en verlangens vermenigvuldigd."
De stad bleef onrustig bewegen.
"De mens heeft geleerd
hoe hij alles sneller kan krijgen..."
Hij keek naar de open hemel boven de chaos.
"...maar nauwelijks nog
hoe hij innerlijk tot rust kan komen."
De wind bewoog zacht door de nacht.
Toen sprak de meester:
"De onbewuste mens leeft voortdurend
in tekortdenken."
Hij keek naar een klein kind
dat gelukkig speelde met bijna niets.
"Maar de bewuste mens ontdekt
dat tevredenheid niet ontstaat
wanneer alle verlangens verdwijnen..."
De sterren verschenen langzaam boven de stad.
"...maar wanneer het hart opnieuw leert zien
hoeveel er eigenlijk al is."
De leerling keek zwijgend naar de wereld om hem heen.
En voor het eerst begreep hij:
dat de grootste armoede van deze tijd
niet een gebrek aan bezit is...

maar een bewustzijn
dat nooit meer werkelijk tevreden kan zijn.

